

[Økonomi- og budgetministeren.]

Den anden etape består af en stor tværgående prøveundersøgelse; denne etape nærmer sig nu sin afslutning. Prøveundersøgelsen gennemføres i snævert samarbejde med styrelser og organisationer. Den omfatter et bredt udsnit af stillinger i et stort antal styrelser. Beskrivelserne af disse stillinger skal danne grundlag for udviklingen af det generelle system til stillingsvurdering. Arbejdet er søgt fremskyndet mest muligt.

Den tredje etape er allerede påbegyndt. Den går på selve udviklingen af vurderings-systemet. Jeg kan oplyse, at rådet på sit sidste møde besluttede, at man nu disponerede over så mange stillingsbeskrivelser, at systemforsøgene kunne påbegyndes. Rådet vil på et møde i begyndelsen af marts tage stilling til de foreløbige resultater og træffe beslutning om tilrettelæggelsen af det videre arbejde med systemudvikling.

Simonsen: Jeg havde for knap et år siden lejlighed til at diskutere nogenlunde den samme sag med økonomi- og budgetministeren i forbindelse med den redegørelse, man dengang havde fået fra statsrevisorerne om uddannelsesspild inden for den offentlige sektor. Dengang var det 3 år siden, at tjenestemandreformen var gennemført og man besluttede stillingsvurderingsprincippet gennemført. Nu er der altså gået dette år yderligere, så jeg vil gerne fastslå, at nu er der tale om 4 år.

Den redegørelse, som økonomi- og budgetministeren har givet her, virker jo på mange måder vældig optimistisk. Jeg vil indrømme, at den virker også meget indviklet, og derfor er det unægtelig svært at gennemskue: hvor står vi egentlig på nuværende tidspunkt i denne sag? Ministeren taler om fremskaffelse af systemer som grundlag for forsøgsordninger. Skal jeg forstå ministeren på den måde, at det, man er nået frem til nu, er, at man formentlig er ved at have et system, som man kan begynde at lave forsøg med inden for den offentlige sektor med henblik på, hvis forsøgene lykkes, da at få et endegyldigt system? Hvis det er rigtigt, synes jeg, der er grundlag for at stille et andet supplerende spørgsmål, nemlig dette: hvad har man egentlig lavet i de 4 år, der er gået, frem til i dag? For det stadiet, som man befinder sig på her i 1973, er jo

faktisk det stadiet, man skulle have været på ét eller måske to år efter, at tjenestemandreformen var gennemført. Men nu er der gået 4 år, og jeg må forstå det sådan, at vi befinder os på det indledende stadium.

Derfor vil jeg gerne spørge økonomi- og budgetministeren — for det er trods alt det centrale uanset hele den tekniske redegørelse — hvornår ministeren regner med at et system kan fungere for hele den offentlige sektor. Der må dog sættes en dato som grænse for dette; det kan ikke være rimeligt, at vi hele tiden taler om, at det er i god gænge, at der kommer noget osv.; vi må vide helt konkret, hvornår systemet kan fungere i den offentlige sektor som helhed.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg tror ikke, der er tvivl om, at alle, også stillingsvurderingsrådet, ønsker, at arbejdet kan fremskyndes så meget som muligt. Men jeg tror da også, hr. Simonsen vil være enig i, at arbejdet skal have en forsvarelig gang. Jeg er ikke i stand til at sige til rådet, at nu må man pr. den og den dato være færdig. Hvordan skulle man kunne det? Rådet arbejder energisk, rådet arbejder ikke trægt, sådan som hr. Simonsen siger — jeg ved ikke, om det gjorde det i den tidligere regerings tid, men det gør det i hvert fald ikke nu — og rådet må have mulighed for at gøre den saglige udarbejdelse af et stillingsvurderingssystem færdig.

Jeg har nævnt de tre etaper; jeg har nævnt, at man er igennem de to etaper; jeg har nævnt, at man har påbegyndt den tredje etape, og jeg har nævnt, at rådet på et møde i marts vil tage stilling til, hvordan det videre arbejde skal tilrettelægges. Det er muligt, at jeg, når rådet har taget stilling til det, i højere grad vil være i stand til at tilfredsstille hr. Simonsen.

Simonsen: Jeg er da helt enig med ministeren i, at sagen selvfølgelig skal have en forsvarelig gang, men jeg mener sådan set, der har været rig lejlighed til gennem 4 år at give sagen en nogenlunde forsvarelig gang.

Når det ikke drejer sig om systemet, som skal gælde for hele den offentlige sektor, men foreløbig kun om et forsøgssystem — for det er i virkeligheden dér, vi står i dag, det må vi konstatere — så må man nok sige, at 4 år må være rimeligt til at få tingene til